

D ů v o d y:

Nalézací soud uznal obžalovaného vinným přečinem dle §u 2 lit. b) zákona ze dne 18. března 1920, čís. 188 sb. z. a n., jehož se prý dopustil tím, že dne 4. srpna 1920 z Josefsschlagu na Vitorazku předmět potřeby, jalovici v ceně 8000 K něm. rak., tudíž v ceně přes 500 Kč, nikoliv však přes 4000 Kč, dopravoval do ciziny bez potřebného povolení. Zmateční stížnosti obžalovaného dlužno potud přisvědčiti, že z rozsudku není patrné, zdali přihlížel nalézací soud při řešení tohoto případu k opatření Stálého výboru Národního shromáždění republiky Československé ze dne 23. července 1920 čís. 450 sb. z. a n. o přivtělení Vitorazka a Valčicka. Podle §u 1 tohoto opatření rozšířil Československý stát ve smyslu mírové smlouvy Saint-Germainské svou svrchovanost na část Vitorazka a Valčicka v hranicích, jichž konečné určení bylo zůstaveno mezinárodní komisi. V § 2 se stanoví, že působnost zákonů a nařízení, platných v Československé republice, rozšiřuje se na přivtělená území d n e m, kdy bude území, v §u 1 uvedené, z a b r á n o Československou republikou. Vzhledem k tomu je pro početí působnosti zákonů, platných v Československé republice, na přivtěleném území rozhodným nikoli den, kdy opatření Stálého výboru nabylo účinnosti, totiž den 31. července 1920 (§ 5), nýbrž den f a k t i c k é h o z a b r á n í přivtěleného území. Zdali však zabránění tohoto území, tudíž i obce Josefsschlagu, provedeno bylo již v době činu, dne 4. srpna 1920, či teprve později, není v rozsudku zjištěno, ba nalézací soud se touto otázkou vůbec neobíral, a ani spisy neposkytují ve směru tomto žádného podkladu. Nelze proto za tohoto stavu věci vysloviti se o rozhodné otázce, zda v době činu platil již v přivtěleném území zákon o podloudném vývozu ze dne 18. března 1920, čís. 188 sb. z. a n., zda tudíž jde o vývoz do c i z i n y, a zdali si toho byl obžalovaný také vědom.

Čís. 443.

Předražování (zákon ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n.).

Řetězovým obchodníkem není ten, kdo přepravil předměty potřeby z místa, kde jich bylo dostatek, na místo, kde se jich vůbec nedostávalo.

(Rozh. ze dne 14. května 1921, Kr I 49/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost státního zastupitelství do rozsudku lichevního soudu při krajském soudě v Plzni ze dne 22. října 1920, pokud jím byl obžalovaný Josef M. dle §u 259 čís. 3 tr. ř. sprostěn z obžaloby pro přečin dle §u 11 čís. 4 zákona ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n.

D ů v o d y:

Zmateční stížnost státního zastupitelství brojí toliko, dovolávajíc se důvodu zmatečnosti dle §u 281 čís. 9 a) tr. ř., proti sprostění obžalovaného Josefa M-a ve směru přečinu dle §u 11 čís. 4 zákona ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n. a domáhá se odsouzení obžalovaného Josefa M-a pro tento přečin podle obžaloby. Stížnosti nelze přiznati oprávnění. Nalézací

soud zjistil, že v dubnu 1920 nebylo lze v celých Klatovech vůbec žádné citrony dostati, že obžalovaný Josef M. z Chudeřína u Teplic byl v oné době u hokynářky Josefy K-ové v Klatovech a že byl přítomen právě tomu, když jedna paní u jmenované hokynářky kupovala citron a že K-ová žádných citronů v obchodě neměla a zákaznici odbyla s poukazem na to, že v Klatovech citrony nelze dostati. Obžalovaný M., který věděl, že se v Teplicích citrony prodávají, nabídl se manželé jmenované hokynářky Františku K-ovi, že mu nějaké citrony pro jeho obchod zaopatrí; M. brzy na to koupil na trhu v Teplicích od nezjištěných prodavačů celkem 200 kusů citronů a citrony tyto prodal K-ovým. Citrony, o něž jde, byly tehdy do Čech přes hranice podloudně dopraveny a následkem toho prodávaly se na trhu v Teplicích draho. V jednání obžalovaného Josefa M-a nelze sledovati skutkové podstaty přečinu řetězového obchodu, poněvadž činnost jeho záležela v tom, že přepravil citrony s místa, kde jich byl dostatek, na místo, kde tehdy citronů vůbec nebylo, čímž vyrovnával poměry, jež byly nepříznivé pro spotřebitele; jeho činnost nebyla pro spotřebitele ani hospodářsky neužitečná ani škodlivá, naopak byla s prospěchem, a nelze proto mluvit o tom, že se obžalovaný M. vsunul jako neužitečný a škodlivý článek do přechodu zboží ku spotřebitelům. Než ani z té okolnosti, že šlo o citrony, z cizozemsko podloudně přes hranice dopravené a následkem toho již na trhu v Teplicích draho prodávané, nelze usuzovati, že by činnost obžalovaného byla pletichářskou po rozumu shora citovaného zákonného ustanovení. Vždyť obžalovaný Josef M. neměl na podloudně dopravě citronů z cizozemsko účasti a jeho činnost nastala teprve tehdy, když podloudná doprava citronů těch dávno již byla skončena.

Čís. 444.

Podmíněný odklad trestu (zákon ze dne 17. října 1919, čís. 562 sb. z. a nař.).

Nabyli-li odsuzující rozsudek právní moci, jest vyloučen návrh na povolení podmíněného odkladu trestu tehdy, bylo-li o něm v rozsudku rozhodnuto a to ať k návrhu obžalovaného či bez tohoto, ať rozhodnutí pojmato do výroku rozsudečného či pouze uvedeno v důvodech rozhodovacích.

Předpis §u 23 cit. zákona o dodatečném povolení podmíněného odkladu trestu nevztahuje se na rozsudky, jež byly vyneseny po 28. říjnu 1919.

(Rozh. ze dne 14. května 1921, Kr II 226/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal o zmateční stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona do usnesení krajského jako odvolacího soudu lichevního v Novém Jičíně ze dne 10. května 1920, jímž bylo usnesení okresního jako lichevního soudu v Novém Jičíně ze dne 4. března 1920 zrušeno, a okresnímu jako lichevnímu soudu v Novém Jičíně uloženo, by podrobil žádost Růženy R-ové za přiznání podmíněného odkladu trestu příslušnému jednání a rozhodnutí ve smyslu §u 7 zákona ze dne 17. října 1919 čís. 562 sb. z. a n.

Rozhodnutím krajského jako odvolacího soudu lichevního v Novém Jičíně ze dne 10. května 1920 porušen byl zákon v ustanovení §§ 7 a 23 zákona ze dne 17. října 1919, čís. 562 sb. z. a n.